

ДВА СВЕТИЛНИКА НА ПРАВОСЛАВИЕТО

През първата година на новото хилядолетие се навършват 100 години от кончината на Търновския митрополит Климент (Друмев), неуморен труженик и изповедник на православната ни вяра, и 120 години от рождението на приснопаметния наш отец, духоносен богослов и молитвеник архиепископ Серафим (Соболев) – два светилника на Православието, чиято светлина ни е така свидна, така насъщно потребна днес.

«Има Православие у нас, има и български народ, няма Православие – няма български народ». Кой днес носи в сърцето си, кой днес чува тия твои думи, този твой завет, многострадални наш владико Клименте? Ти ни сочиш двата пътя, пътя на светлината и живота, и пътя на мрака и гибелта. Зовеш ни към първия, предпазваш ни от втория. Ала кой те слуша? Прехласнати по нови идоли, твоите братя по род днес тънат в духовно безпапетство, не са и чували тия твои пророчески слова. А и да ги чуят, колцина ще поискат да ги разберат?

Горко ни, повечето от нас ще се поглумят над тях и ще се втурнат да догонят другите – по пътя без Православие, по пътя без Христа – без Истината и без Живота, по разпътния път на лъжата и смъртта, по който всичко е позволено, по който няма грях, ни срам, ни родина, ни род, по който блуждаят хиляди, милиони човешки същества, упоени и умъртвявани от сладостната омая на лъжата и нейния баща.

Сред преизподния вихър на богоборческия метеж, сквернящ свещената руска земя, преди да поемеш кръста на архиерейския сан, владико наш Серафиме, изрекъл си тия слова: «И в близкото спокойно минало епископското служение беше мъченическо служение. А в сегашните времена, при жестокото гонение срещу Православната Църква, то е такова по същество. Не без основание може да се предположи, че днес се сбъдва това видение, което е било показано на св. Йоан Богослов в Откровението, след като Агнецът сваля шестия печат от тайнствената книга: „Стана голям трус..., звездите ... небесни паднаха на земята... и всяка планина и остров се отместиха от местата си“ (Откр. 6:12-14). Може би чрез този апокалиптичен образ Господ е открил на Своя възлюбен ученик, че в последните времена, преди идването на антихриста, животът на Православната Христова Църква ще протича в такива тягостни условия, че дори архипастирите, предназначени да бъдат бла-

годатна светлина на света и твърда опора на всички православни християни, няма да издържат товара на своето високо положение и ще изменят на Христа.» Но кой тогава, владико свети, ще ни сочи пътя на Православието, пътя на светлината и живота? Какво да сторим, когато днес, и без явво гонение срещу Църквата, звездите падат на земята, планини и острови се отместват от местата си, когато светлината, що е в нас, става тъмнина и пастирите стават вълци?

Да, знаем, че и в най-непрогледния мрак Спасителят не ще ни остави. Сам Той е издигнал високо пълните ви с елей светилници, наши скъпи, наши родни пастири Клименте и Серафиме. Сам Той прославя вашия подвиг, приема вашите молитви, а вие ни обичате с Неговата любов. Молим ви, не ни оставяйте! Покрийте с вашите светителски омофори изтерзаното ни Отечество, срама и позора от църковните съблазни! Вашата вяра, вашата преданост, вашата любов, вашите светилници да осияят помръкналите ни сърца, та във вашата светлина да съзрем незалязващата светлина на Пътя, и Истината, и Живота, – на Христа, нашия Бог, Който е благословен во веки.

Публикувано в календара на Българската Старостилна Православна Църква за 2001 г., с. 5–7.